

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2824/2025
03.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Јасмине Симовић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Симоновић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства одбране, ВП 6006 Ниш, коју заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1110/25 од 04.06.2025. године, у седници одржаној 03.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против обавезујућег дела пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1110/25 од 04.06.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против обавезујућег дела пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1110/25 од 04.06.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1083/24 од 30.01.2025. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца па је обавезана тужена да му на име накнаде нематеријалне штете исплати за претрпљене физичке болове износ од 190.000,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате, док је за већи износ од досуђеног до траженог износа од 220.000,00 динара тужбени захтев одбијен као неоснован; за претрпљени страх износ од 130.000,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате, док је за већи износ од досуђеног до траженог износа од 150.000,00 динара тужбени захтев одбијен као неоснован; за душевне болове због умањења животне активноности износ од 200.000,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 200.600,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1110/25 од 04.06.2025. године, ставом првим изреке, приначена је првостепена пресуда у усвајајућем делу става првог изреке, тако што је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати за претрпљене физичке болове износ од 160.000,00 динара, док је део захтева преко наведеног износа од 190.000,00 динара досуђеног првостепеном пресудом одбијен као неоснован, за претрпљени страх износ од 80.000,00 динара док је део захтева преко наведеног до износа од 130.000,00 динара досуђеног првостепеном пресудом одбијен као неоснован, за претрпљене душевне болове због умањења животне активности износ од 160.000,00 динара док је део захтева преко наведеног до износа од 200.000,00 динара досуђеног првостепеном пресудом одбијен као неоснован, са законском затезном каматом од 30.01.2025. године до исплате. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке и обавезана тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 198.100,00 динара са законском затезном каматом на износ од 165.000,00 динара почев од извршности пресуде до исплате, док је део захтева за накнаду трошкова поступка преко наведеног до износа од 200.600,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате досуђеног првостепеном пресудом одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против обавезујућег дела правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. Закона о парничном поступку).

Тужилац је поднео одговор на ревизију, захтевајући накнаду за трошкове њеног састава.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...18/20), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о накнади нематеријалне штете, коју је тужилац, запослен код тужене, претрпео услед повреде на раду. По оцени Врховног суда, имајући у виду природу спора, садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и дате разлоге о основаности тужбеног захтева, у овом случају нису испуњени услови за примену института посебне ревизије из члана 404. Закона о парничном поступку. Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, за уједначавањем судске праксе, нити је потребно ново тумачење права у погледу примене члана 173, члана 174, члана 177. Закона о облигационим односима (који се односе на одговорност за штету од опасне ствари или опасне делатности), већ се то питање решава зависно од конкретне чињеничне и правне ситуације. У конкретном случају, Врховни суд је нашао да су нижестепени судови према чињеницама утврђеним у овој правној ствари донели одлуку у складу са правним схватањем које је изражено кроз одлуке Врховног суда, а тужена уз ревизију није доставила правноснажне пресуде из којих би произлазило

закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији. Осим тога, оспоравње утврђеног чињеничног стања није дозвољено по члану 407. став 2. Закона о парничном поступку.

На основу изнетог, применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. Закона о парничном поступку, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спора, дозвољеност ревизије се има ценити према члану 403. став 3. Закона о парничном поступку, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде нематеријалне штете (тужба ради новчаног потраживања) поднета је 23.12.2022. године, а поднеском од 19.06.2023. године тужба је преиначена повећањем захтева. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 400.000,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија недозвољена.

Приликом оцене дозвољености ревизије, Врховни суд је имао у виду да је у конкретном случају побијаном одлуком делимично преиначена првостепена пресуда, али налази да нема места примени одредбе члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку јер преиначење првостепене одлуке од стране другостепеног суда није учињено на штету ревидента.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Врховни суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију, с обзиром да нису били нужни за вођење ове парнице, у смислу члана 154. став 1. Закона о парничном поступку, због чега је у смислу одредбе члана 165. став 1. Закона о парничном поступку одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**